

РЕШЕНИЕ

№ 7090

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6618** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, срещу Решение на Софийски районен съд, наказателно отделение, 98-ми състав, постановено по нахд.№ 2304/2021г., обективизирано в протокол от публично заседание от 09.06.2021.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК като се навеждат конкретни оплаквания, които обаче не кореспондират с изводите на въззивния съд, а по-скоро касаят друго наказателно постановление.

Ответникът – П. Л. И., чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила решението на СРС. Претендират се разноски в минимален размер.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд–София-град, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, прие следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административно-наказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години от извършване на нарушението (чл. 80, ал. 3 от НК). Предвид чл. 81, ал. 2 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 от ЗАНН, уреждаща случаите, в които административно-наказателно производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК.

В настоящия случай, предвид датата на извършване на административното нарушение - 21.11.2016г., предвиденият в закона давностен срок от четири години и половина е изтекъл на 21.05.2021г. С неговото изтичане се изключва административно-наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно, към релевантния момент на последното съдебно заседание на касационната инстанция това правомощие следва да се счита погасено. Изтичането на давността налага прекратяване на административно-наказателното производство по аргумент на чл.24, ал.1, т.3 от НПК и отмяна на наказателното постановление.

Както се спомена по-горе, касационните оплаквания са неотнормирани спрямо изводите на СРС, поради това и настоящата инстанция не намира за необходимо да ги коментира.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Претенцията на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена. От представеното пред настоящия съдебен състав пълномощно и договор за правна защита от 18.10.2021 г. се установява, че е договорена безплатна защита на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. В този случай и съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като осъди другата страна да го заплати. В конкретния случай, на основание чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предл.второ от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на Софийски районен съд, наказателно отделение,

98-ми състав, постановено по нахд.№ 2304/2021г., обективирано в протокол от публично заседание от 09.06.2021г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат В. П. К. при АК – Б., личен № [ЕГН], сумата в размер на 300.00 /триста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществената безплатна правна защита на П. Л. И..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.